

Pre svega želeo bih sve da Vas pozdravim i da izrazim moje veliko zadovoljstvo što sam pozvan da govorim na ovoj konferenciji. Velika mi je čast što imam priliku da Vam objasnim o opasnostima jednog od najmonstruoznijih oružja današnjice.

Želeo bih da Vam kažem da sam radio u Vojsci kao pirotehničar. Moja uža specijalnost su kasetne bombe. Od 1999 radio sam na mnogim lokacijama koje su bile zagadjene od kasetnih bombi.

Veliki deo rata sam proveo u Nišu, oko 45 dana. U Nišu je pre mene radio kolega pirotehničar Sladjan Vučković koji je nastradao na Kopaoniku prilikom čišćenja kasetnih bombi. Tada je ostao bez obadve ruke. Posle njegove nesreće u Nišu nije bilo više pirotehničara koji su radili sa kasetnom municijom, pa sam ja poslat u Niš kao ispomoć, da pomognem u čišćenju terena. Niš pominjem, jer je grad u kome su gađani i civilni ciljevi.

Posipali su tako mnogo kasetnih bombi po aerodromu Niš da su neeksplozirane kasetne bombe ležale na udaljenosti od jednog metra jedna od druge, kako na pisti, tako i na travi. Taj prizor je teško opisati, jer kada neko vidi takvu količinu neeksploziranih kasetnih bombi, ne može ni da zamisli koliko dugo će trajati čišćenje.

Međutim, ubrzo su pogođeni i civilni objekti u Nišu – pijaca, plato gradske bolnice, prigradska naselja. Sedmog maja 1999. godine odigrao se napad u kome je najviše stradao centar grada. To je bio jedan od najstrašnijih prizora koje sam video u životu – mrtvi na ulicama, ranjenici kojima ukazuju pomoć, sirene hitne pomoći se čuju na sve strane, kuće i vozila koja gore. Ulice gde su padale kasetne bombe su posle napada privremeno evakuisane, kako bismo mogli da izvršimo uništavanje neeksploziranih kasetnih bombi.

U ovakvoj situaciji, bilo je izuzetno teško raditi, koncentrisati se na svoj posao i odrediti prioritete. U ovom delu grada, bili su isključivo civilni ciljevi i ne postoji ni jedan jedini vojni objekat koji je mogao da bude meta tih napada. Poginulih i ranjenih civila je bilo dosta.

I tako sam ja radio sve do mog stradanja 9. novembra 2000 godine, na Aerodromu Dubinje kod Sjenice, uništavajući kasetne bombe BLU 97 Američke proizvodnje. Tada sam na licu mesta ostao bez obe ruke, obe noge sa oštećenim vidom, oštećenim sluhom, onda sa velikim povredama glave, pluća i opekotinama. Kada mi je kasetna bomba eksplodirala bio sam svestan i uspeo sam da pozovem vojnike da mi pomognu i da me hitno prevezu do bolnice. Vožnja je trajala oko 2 sata i ja sam dosta iskrvario a pred sam ulazak u bolnicu pao sam u komu. Sledeća četiri dana sam bio u komi. Lečio sam se na Vojno Medicinskoj Akademiji pune četiri godine i imao sam preko 25 operacija za to vreme.

Rehabilitacija ranjenih od ovog opasnog oružja je veoma duga, teška i ostavlja velike postraumatske posledice kako na osobu koja je ranjena tako i na njegovu porodicu, rodbinu i zajednicu. I sama država ima velike posledice zbog dugotrajnog lečenja pacijenata. Kada se završi lečenje država mora da brine o nastradalima i da ih pomaže. U slučaju da ima mnogo nastradalih postoji mogućnost da država neće imati dovoljno sredstava da im pomogne. Svedoci smo da su zemlje koje su pogodjene ovim problemom, ekonomski oslabljene i nisu u situaciji da pomognu nastradalima. Tim zemljama je prioritet popravka infrastrukture, i svih porušenih objekata. To su izuzetno veliki troškovi za državu. A znate li ko ostaje uskraćen za ta sredstva? ONI kome su najpotrebnija, osobe koje su nastradale od kasetnih bombi.

Prema zvaničnim podacima u preko 95% su žrtve civili, a najmanje stradaju oni protiv kojih su i bile prvobitno namenjene a to su vojske protivničkih država. U poslednje vreme kasetne bombe su se koristile za izazivanje haosa kod civilnog stanovništva a ne za gadjanje nekih vojnih efekativa.

Naš cilj nije da osuđujem proizvođače ovog opasnog oružja, niti da radimo protiv nacionalnih interesa protiv bilo koje zemlje, naš cilj je da sprečimo dalja stradanja nedužnih civila, i da ublažimo koliko možemo već nastalu štetu.

Razlog zbog kojeg sam vam sve ovo ispričao je da bi razumeli sa kakvim strašnim posledicama se srećemo. Želim vašu snažnu podršku kojom bi pomogli da se u vašoj zemlji da snažan podsticaj za prihvatanje teksta sporazuma o kasetnim bombama i ubrza procedura za stavljanje potpisa.

I na samom kraju želeo bih da vam se zahvalim na strpljenju i na vremenu koje ste izdvojili da me saslušate. Nadam se da sam uspeo da vam objasnim posledice ovog monstruoznog oružja i da ćemo zajedničkim snagama uspeti da stanemo na put ovom oružju i da na taj način spasimo na hiljade nevinih žrtava i budućnost naše dece.

Hvala vam.